

[Arbejdsministeren]

for Fællesskabets fremtidige udvikling, og heri vil vi tage udgangspunkt, når vi skal i gang med drøftelserne om udformningen af en fremtidig europæisk social- og arbejdsmarkeds politik på grundlag af Kommissionens grønbog herom og Kommissionens hvidbog om beskæftigelse, vækst og konkurrenceevne, som jo også er på vej.

Forhandling

Kirkegaard (KF):

Tak til regeringen for redegørelsen, som gav svar på nogle af de rejste spørgsmål, men dog ikke alle og heller ikke med tilstrækkelig præcision. Jeg skal derfor uddybe nogle af spørgsmålene og føje enkelte andre til.

Det afgørende nye i Maastricht-aftalens sociale protokol er jo de europæiske parter mulighed for – jf. artikel 3, stk. 4 – gennem overenskomster eller aftaler helt at kunne undgå vedtagelse af f.eks. et direktivforslag.

Her er det vigtigt at sikre, at parterne – ikke mindst nu i startfasen – får en fair og reel chance for at vise, hvad de dner til. De første forsøg må ikke blive fiaskoer, for så tabes efterfølgende mulighederne for at gå videre ad denne vej. Her er der grund til bekymring. Meget tyder nemlig på, at parterne første gang kommer til at prøve kræfter på nogle opgaver, som Kommissionen er kørt fast med under den gamle traktat, og det har arbejdsministeren for øvrigt bekræftet for et øjeblik siden.

Jeg tænker her på direktivforslaget om europæiske virksomhedsråd. Hvis parterne skal kunne løse opgaverne, må de have protokolens fulde tidsramme til rådighed. Og der må heller ikke – hverken i Kommissionen eller i Ministerrådet – ligge en facitliste, som den ene af parterne blot kan falde tilbage på i stedet for at forhandle reelt.

Ryterne fortæller, at parterne ikke vil få den fulde tidsramme til rådighed, og at det eksisterende forslag ikke er havnet i papirkurven, men i arkivet, hvor det blot kan tages frem igen, hvis parterne ikke kan blive enige.

Taler ryterne sandt, starter den nye procedure med en fiasko, og så bliver det svært efterfølgende at få toget med mulighed for europæisk aftaleregulering på skinner igen.

Enkelte andre spørgsmål trænger sig på i forbindelse med de europæiske parter. Hvem er egentlig efter regeringens opfattelse de euro-

pæiske parter? Og hvor bred skal sammensætningen være, for at det kan siges at være repræsentativt?

Vil der f.eks. på lønmodtagersiden i europæisk sammenhæng være plads til en dansk organisation som Ledernes Hovedorganisation? Kan parterne efter protokollen gennem aftaler reelt forhindre EU-initiativer på et bestemt område? Vi mener ja! Hvad mener regeringen?

Eller kan Kommissionen komme og sige til parterne: Nej, det har I sandelig ikke gjort godt nok, så nu tager vi et initiativ alligevel på det pågældende område? Vi mener nej! Hvad mener regeringen?

Den næste hovedproblemstilling, jeg vil tage frem, er spørgsmålet om nærhedsprincippet kontra centralistisk detaljstyring – man kan vel næsten sige efter fransk model.

Princippet om nærhed blev slået fast i Maastricht og Edinburgh. Men hvor fast vil regeringen stå på at hævde nærhedsprincippet? Vil regeringen fremover der henvisning til nærhedsprincippet afvise så centralistiske og detaljerede forslag som dem, der under den gamle procedure blev fremsat om beskyttelse af børn og unge, om tilrettelæggelse af arbejdstiden og beskyttelse af gravide? Vi mener, svaret bør være ja! Men hvad mener regeringen?

En tredje hovedproblemstilling er undtagelsesbestemmelserne i artikel 2, stk. 6, der udtrykkeligt undtager lønforhold, organisationsret og konfliktret fra kommende Fællesskabsregulering. Her må regeringen stå urokkeligt fast og – undskyld udtrykket! – være barsk med håndtasken ved ethvert forsøg fra Kommissionens side på at flytte hegnspæle.

Må jeg her minde om forslaget om atypiske ansættelsesforhold, som i alt fald en overgang indeholdt bestemmelser om lønfastsættelse.

Jeg vil herefter vende mig til parternes rolle på nationalt niveau og naturligvis med udgangspunkt i danske forhold. På nationalt niveau bliver parterne jo taget med i behandlingen af direktivforslagene gennem arbejdet i specialudvalget for arbejdsmarkedsområdet, hvor parterne er repræsenteret. Det er et godt princip, som bør fastholdes og videreføres, selv om udvalget i kraft af sin størrelse ikke altid vil kunne fungere optimalt.

Desværre har jeg det indtryk, at der i denne regerings tid ikke bliver lagt så megen vægt på arbejdet i specialudvalget som tidligere. Det er nu snarere reglen end undtagelsen, at der ikke